

Lelked palettáján tobzódnak a színek,
tompulnak az árnyak, újra éled a fény...
Hogyha mellettem vagy, csengőbbek a rímek,
pergőbb ritmust dobol verője a szívnek,
s ereimben újra utat tör a remény.

Olyankor érzem azt, mennyire szeretlek,
tűzbe mennék érted, pokolra is akár,
jaj nélkül szenvednék, mint igaz eretnek,
akit egy szaváért kínoznak, veretnek,
s akit a vén bakó már a vérpadra vár.

Megváltó hatalma lehet minden szónak,
hogyha az szívből jön, s másik szívet talál,
a hitünkért olykor hitetlennek rónak,
de egyként vár miránk Kharónnal a csónak,
s egybemossa majd a színeket a halál.